

## Halklar Aç Kaldığında, Bilinçleri Uyuşturuluyor

Halkların aç kalması her zaman geçici bir ekonomik başarısızlığın sonucu olmadığı gibi onlara boyun eğdirmek için de her zaman tanka, askere ve tüfeğe ihtiyaç yoktur. Ortada çok daha zeki ve daha gürültüsüz bir despotizm vardır ki bu da, askeri kışlanın kapısından değil; ekonominin, hukukun ve dini söylemin kapısından giren despotizmdir.

İnsan sabahın erken saatlerinden itibaren geçimini sağlamayı, elektrik faturasını, ev kirasını, ilaç parasını ve çocuklarının geleceğini aramakla meşgul olup yaşayarak bir krizden diğerine sürüklenirken, onun, hakkımı kim çaldı? Bu kararları kim aldı? Devlet kimin çıkarları için yönetiliyor? diye sormaya yetecek kadar zaman bulduğunu göremezsiniz. İşte burada yoksulluk, ekonomik bir sorundan toplumu zayıflatmanın bir aracına dönüşmektedir. Zira gün boyu bir somun ekmek peşinde koşan halk, özgürlüğünün peşinden koşacak zaman bulamayabiliyor.

Bundan daha tehlikeli olanı ise; insanın aç bırakılmasına bilincinin uyuşturulmasının eşlik etmesidir; böylece ona ibadetler ve ritüeller için dar bir alan bırakılırken, ondan adaleti sorgulamaması, zulme itiraz etmemesi, hakkını talep etmemesi ve iktidar alanına yaklaşmaması talep edilmektedir!

İşte burada, mazlumların sesi olmak yerine sultanın sesi olmayı seçen adamlardan oluşan şeyhlerin ve saray mollalarının rolü ortaya çıkmaktadır. Sorun dinde değildir; bilakis aksine din ve siyaset birbirinden ayrılamaz; zira din, insanları gözetmek ve onlara onurlandırmak için gelmiştir. Bilakis sorun, dini, insanı zulümden kurtarmaya yönelik bir risalet olmaktan çıkarıp, onu ehlileştirme ve boyun eğdirmek için bir araca dönüştürenlerdedir!

Hangi din, yöneticiye itaatten çokça bahsedip yönetilene yapılan zulme sessiz kalır ki?! Bu nasıl bir din ki; küfürle yöneten yöneticiyi “emir sahibi” olarak adlandırırken ona karşı çıkmayı caiz görmemekte ve yoksullardan, Allah’ın gazabına maruz kalmamak için açlığa sabretmelerini talep etmektedir?! Bu nasıl bir dini söylem ki; insanları yöneticiye karşı çıkmaktan, yöneticinin insanlara zulmetmesinden daha fazla korkutmaktadır?!

İnsanlara söylenebilecek en tehlikeli söz şudur: Yöneticiye karşı gelmek Allah’ın affetmeyeceği bir suçtur, otoriteye karşı çıkmak fitnedir, zulme karşı sessiz kalmak itaattir ve otorite ise eleştirilmesi imkansız kutsal bir kaderdir! Böyle bir durumda despot ve zebanilerinin her evin kapısına bir asker dikmelerine gerek yoktur; zira insanların zihinlerine girip insanlara şöyle diyen birini bulmaları yeterlidir: sessiz kalmak ve yöneticilerin zulmüne sabretmek bir ibadettir! Böylece yoksulluk bir kader, yolsuzluk bir imtihan, zulüm bir sınav, muhalefet ise bir fitne haline gelmektedir; oysa ülkenin servetleri yağmalanmakta ve zenginlikleri talan ve yağmaya terk edilmektedir.

Burada iman ile zulme karşı sessiz kalmak arasında bir ayırım yapmalıyız. Değerler ve ilkelerle dolu İslam tarihimize biraz geri dönersek, hayret verici şeyler görürüz. İşte bakın celil sahabe Ebu Zer el-Gıfari Radıyallahu Anh, özgürlük ve onurlu bir yaşam arzulayan herkese ışık tutan şu meşhur sözünü söylemiştir: “Günlük yiyeceğini bile bulamayan kimse, nasıl olur da insanlara karşı çıkamıyor şaşarım!” İşte dinimizin ahlakı böyle olduğu gibi İslam’ın öğretisi de böyledir; zira insanlara haklarını geri almayı öğretmekte, onları, hayatlarını ve ilkelerini hiçe sayan herkes karşısında boyun eğmekten ve zillete düşmekten sakındırmakta ve zulme sessiz kalmanın affedilemez

bir suç olduğunu öğretmektedir. İnsanda mazlumlara karşı duygularını uyandırmayan, onu kölelik ve zilletin tüm kısıtlamalarını reddetmeye sevk etmeyen ve onun yolsuzluğu meşrulaştırmasını engellemeyen bir ibadet, İslam'ın özünden kopuk ritüellere dönüşür.

İnsanlardan talep edilen ibadetlerini bırakmaları değildir; bilakis talep edilen, hiç kimsenin ibadeti toplumsal bir uyuşturucuya dönüştürmesine izin verilmemesi ve yoksula sabret, mazluma sessiz ol ve itiraz etme denilmemesidir!

Halkların karşı karşıya kalabileceği en tehlikeli ittifak, sadece silah ve paradan oluşan bir ittifak değil; aksine zulme dini ve ahlaki bir kılıf sağlayan iktidar, para ve dini söylemden oluşan bir ittifaktır. Yolsuzluk yapan bir siyasetçi devlet hazinesinden hırsızlık yapabilir, ancak ondan daha tehlikeli olan, onun hırsızlığını meşrulaştıran din adamıdır; çünkü o, daha tehlikeli olan bir şeyi, yani sıradan insanların bilincini çalabilir.

Bu nedenle halkların gerçek mücadelesi sadece yoksullukla değildir; aksine yoksulluğu kalıcı kılan, cehaleti sürdüren, korkuyu kutsallaştıran ve iktidarı sorgulanamaz kılan sistemle ilgilidir.

Onurlu bir yaşam, insanın sadece sokakta sesini yükseltmesiyle başlamaz; aksine birinin, haksızlığa boyun eğmeyi itaat, sessizliği ibadet, yoksulluğun siyasetle ilgisi olmayan bir kader, yöneticinin sorgulanmaması ve insanın sabır ve duadan başka bir şeye sahip olmadığına ikna olmayı reddettiği anda başlar. Tüm bunlara rağmen halklar, çevrelerinde olup bitenlerin nedenlerini siyaset ve ekonomide aramaması gerekir; aslında tüm bunlardan daha önemli olan şeyi, yani Allahu Teala ile olan ilişkilerini ve O'nun yaşamdaki metodunu unutmaması gerekir.

Halkların acısını çektiği zulüm, yolsuzluk, yoksulluk ve çalkantılar, umutsuzluğa bir çağrı olmadı gibi zulme uğrayan her yoksulun, payına düşen bu zulümden sorumlu olduğu anlamına da gelmez. Ancak ümmet, kendini gözden geçirmeli ve samimiyetle şunu sormalıdır: Hayatımızda, ilişkilerimizde, ahlakımızda ve hükümlerimizde Allah'ın metodundan geriye ne kaldı?

Nurlu şeriat, camilerde yerine getirilen ve etkileri camilerin kapılarında sona eren soğuk bir ritüel değildir. Aksine o, adalet ve merhamete, hakların korunmasına ve insan onurunun muhafaza edilmesine dayanan bir metottur. Allah'ın metodundan yüz çevirip onun yerine insan yapımı bir metot benimseyen bir ümmet, geçim yollarının daralmasına ve izzetini ve onurunu kaybetmesine şaşırılmamalıdır. Zira Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **“Ve kim Benim zikrimden yüz çevirirse, o taktirde mutlaka onun için sıkıntılı bir geçim dar bir hayat vardır. Biz onu kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz.”** [Tâhâ 124]

Allah'a dönmek, zalime boyun eğmek anlamına gelmez; aksine Allah haram kıldığı için zulmü reddetmek, Allah emrettiği için emaneti yerine getirmek ve Allah hakka bir makam verdiği için hakkı sözü söylemek anlamına gelir. Eğer halklar izzetlerini geri kazanmak istiyorlarsa, öncelikle bilincini yeniden kazanmalı, Batı'nın tüm insan yapımı kanun ve anayasalarını reddetmeli ve bu yozlaşmış acı gerçekliği ortaya çıkaran kokuşmuş demokrasiyi terk etmelidirler. Bu yüzden halkların, bünyesinde izzetlerini ve kurtuluşlarını barındıran İslami hayata yeniden başlatmak için çalışmaları gerekir.

**Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan**  
**Munis Hamid – Irak**